

Beszélgetés dr. Seregi János ügyvezető igazgatóval

Magyar Fejlesztési Bank Agrár- és Zöldbank Igazgatósága

Interjút készíteni mindig izgalmas dolog. Különösen olyan személlyel, akivel addig még nem találkozott az ember. Az a jó, ha a kérdező és a riportalany az első pillanattól kezdve érzi, hogy a rendelkezésre álló idő alatt tartalmas beszélgetés születik. Nos, belépve Seregi János irodájába éreztem, hogy minden simán fog menni. Az asztalon Overdose, a magyar csodaló szobra, a falon a Bedő-féle térkép. Olvasatomban az első a csúcsteljesítményekben való hitet szimbolizálja, míg a térkép jelezi, hogy az erdészekkel mára már igen jó kapcsolat alakult ki. (No meg egy kicsit többet is.)

– Mindenekelőtt köszönöm, hogy bokros teendői mellett fogadta lapunkat. Kérem, nébány szóval mutatkozzon be olvasóinknak.

– Vidéken születtem. Nem is akárhon, az erdőkben gazdag Vas megyében, közelebről Vasváron. Édesapám állatorvos, így a természet szeretete nem csak a Vasvár körüli erdei csatangelésben, a ma már védett hóvirág szedésekor ivódott belém. Édesapám állatgyógyító munkája mutatta, hogy az ember és a természet mennyire egymásra van utalva. Köztudott, hogy nem messze Vasvártól van a csodalátos Jeli arborétum, amelyben a tavaszi rododendronvirágzás csak erősíti a mondat, hogy természetszeretettel nélkül lehet élni, de minék.

– Az új kormány átvilágította az állami cégeket. Milyen tanulság vonható le mindebből?

– Köztudott, hogy mind a huszonegy erdőgazdaságot átvilágítottuk. Én nem szeretném részletezni mindezt, mert Baranyay László vezérigazgató úr ezt már megtette, és tájékoztatta a közvéleményt. Annyit megjegyeznék, hogy átfogó képet kaptunk az erdőgazdaságok működéséről. Egy-két számadat hozott meglepetést azoknak a vezetőknek is, akik folytatják a munkájukat. Több témában képbe kerültek. A helyzetértékelést nem kritikaként, hanem segítségként fogadták.

Most egy a zászló, és megegyeztünk abban, hogy fontos kérdésekben erősít-

jük mind a 22 cég identitását, meghagyva – helyi adottságaikra tekintettel – szuverenitásukat. Mert azt az állapotot képtelenség fenntartani, amit hallottam, hogy „19 cég küzd válllvetve egymás ellen”.

– Úgy gondolom, hogy ha ennek a mondatnak volt is alapja, az a cégek eredményességének elérésére vezethető vissza, és ennek alapján mentették fel magukat az olykor „övn aluli” magatartásuk alól. Lehet, hogy így értelmezték a banki szemléletet.

– Az lehet, de ez így nem mehetett tovább. Erre a legjobb példa, hogy valamennyi cég egységesen indult az energiapiacra, és ez a szemlélet nagy megtakarítást eredményezett az előző évekhez képest. Ez az igazi banki szemlélet.

Félreértés ne essék, esetünkben a banki szemlélet erdővagyon-kezelést, ennek irányítását segítő ténykedést jelent. Egységesítettük a tervezést. Azt mondtuk, mindenki olyan tervet készít, ami fenntartható, ne bázisév-szemléletű legyen. Véleményem szerint ahhoz, hogy az erdőkkel megfelelően gazdálkodjunk, nélkülözhetetlen az üzemterv szerinti gazdálkodás.

– Itt kell megemlítenem a természetvédők szerepét.

– Tudtommal a kitermelt fa túlnyomó része tűzifa, miközben a laikusok minden kivágott fában bútort látnak, ami lehet, hogy manufaktúris feldolgozással igaz is lehet, de ez a megközelítés olyan egyedi termékeket eredményez, aminek az előállítására megfizethe-

tetlen a piacon. Ha ezt megfelelően kommunikáljuk, akkor el tudjuk „adni” az erdész valódi, nem „fanyűvő” szerepét. Meg kell értetni a társadalommal, hogy az erdészek ténykedése nem aljas indokból elkövetett fáirtás.

Az is állami banki szemlélet, hogy az erdei iskolákra fordított összeg később megtérül, mert remélhetőleg nem kell évi 200 milliót fordítani szemétygyűjtésre. És akkor még nem beszéltünk az állampolgárok komfortérzetéről.

Ha kosz és szemét van az erdei utakon, akkor nehéz meggyőzni az arra járókat, hogy az erdész jó gazda, különösen, ha az út mentén tarvágot is lát. Pedig lehet, hogy a múlt héten éppen a bős kritikusk dobta el a szemetet.

De banki szemlélet a közjóléti beruházások támogatása is. Mert ne feledjük, állami bankról van szó. Ne keverjük a fogalmakat.

– Való igaz, olykor bajlamosak vagyunk összemosni a dolgokat.

– Fontos, hogy e kérdésben rend legyen. Erősen támaszkodunk e témában a helyi problémákat legjobban ismerő vezérigazgatók és a terepen dolgozó szakemberek véleményére. Mondok is rá példát. A Bakonyerdő Zrt. jelezte, hogy a Monostorapáti Erdészterületen van egy pálos kolostorrom, amit fel kellene tájni, állagmegóvást végezni. Farkas Attila erdészeti igazgató kérését akceptáltuk és jóváhagytuk a munkálatait. A kivitelezést saját pénzből kell megoldania, mert a központi költségvetésből – ismert okok miatt – jelenleg

nem számíthatunk forrásra. Ez is banki szemlélet.

És jobb, ha ezeket a beruházásokat mi kezeljük, mint ha egy külsős tenné, mert így nincs egymásra mutogatás, hogy ki mit csinált rosszul. A múlt megőrzése nagyon fontos, mert múlt nélkül nincs jövő. De ezt önöknek nem kell bizonygatnom, hiszen elég, ha csak az erdő vágásérettségi korára utalok, mert önök is a múltból élnek.

Mindezt csak azért mondom, hogy érzékeltessem: az MFB tudatában van az elmondottaknak, és az erdő állami tulajdon lévén, ez a mi banki szemléletünk. Egyes politikuskok fennen hangoztatták, hogy az állam nem lehet jó gazda. Ez nem igaz. Az önök nagyra becsült egyesületének is köszönhetően az ország alaptörvényében, az Alkotmányban benne van az erdők védelme. Az MFB „törvényében” is benne van az, hogy az erdő nem eladó. A hosszú távú érdek fontosabb, mint a pillanatnyi haszonszerzés, és ez nagyon fontos, figyelembe véve a jövő generációk elemi léteérdekeit.

– *Úgy érzem, a mai generáció szemléletén is változtatnunk kell.*

– Valóban, az ifjúság el sem tudja képzelni, hogy az Írott-kőre is csak papírokkal lehetett felmenni, és nem tudja, hogy a soproni 1989-es páneurópai piknik helyén az emlékpark létesítését milyen történelmi esemény előzte meg. Javasoltam, hogy a Tanulmányi Erdőgazdaság építsen a parkban játszóteret, ahol a gyermekekben játszva tudatosodhat, hogy hol vannak. Elkészült és nagyon jól működik. De sorolhatnám a példákat a pilisiek Budakeszi Vadasparkjával és számtalan közjóléti beruházással, aminek a lényege az, hogy az erdészekhez kötődik. Ha annyit elérünk, hogy egyre kevesebb „itt járunk...” vagy ehhez hasonló feliratot látunk fába vésvé, elégedettek lehetünk.

– *Statisztikai felmérések igazolják, hogy az ágazatunkban dolgozók jövődelme méltatlanul alacsony. Van-e remény arra, hogy változás állhat be ezen a téren?*

– A munkaerő megbecsülését fontosnak tartjuk. Hozzávetőleg ötezer az állami alkalmazott és háromezer a foglalkoztatott közmunkások száma az ágazatban. Erre érzékenyek vagyunk. A bank csak a kereteket szabja meg, ezen belül „szabad a gazda”. Meg kell jegyezni, hogy a 20–30 év alatt akkumulálódott elmaradást nem tudjuk egyik napról a másikra felzárkóztatni. Az Érdekegyeztető Tanács instrukciója és a meg-

állapodás alapján létszámleépítést nem engedélyezünk. El kell tartani a jelenlegi létszámot.

Az erdőgazdaságoknál a közmunkára szükség van. Van, ahol nagyobb az igény, mint ahányat alkalmazni tudnak. Elképzelhető, hogy a Volánnal tárgyalunk az utaztatásról, ami az ilyen irányú kiegyenlítődést megoldaná. Mert például Sopronban nem találunk közmunkást. Az viszont semmiféleképpen nem megy, hogy erdészeket azért küldjünk el, mert közmunkásokat akarunk foglalkoztatni.

– *Egyesületünk több mint másfél évszázadon át és ma is meghatározó „költőanyaga” a hazánk erdeiben folyó szakmai tevékenységeinek. Lát-e lehetőséget arra, hogy szorosabb együttműködés alakuljon ki az MFB és az OEE között?*

– Példamutató az a megbecsülés, amit az erdészek egymás iránt éreznek, és ami felejtethetetlenül látványosan megjelent például a zalai vándorgyűlésen. Megható volt a zászló bevonulása a fiatalokkal, a klopacskás megemlékezés az elhunytakról, amit – úgy érzem – az egész országnak végig kellett volna hallgatnia, és elgondolkoznia azon, hogy mi az, amit elfelejtettünk eddigi

életünkben. Az állatorvosok is összetartók, de az önök egyesületi rendezvényén Zalaegerszezen sok újat láttam, tapasztaltam, ami nagyon megható volt. Az ön kérdése nyilván anyagi jellegű együttműködésre vonatkozik. Ha belegondolunk, el kell ismerni, hogy a részvénytársaságok igencsak kiveszik részüket a támogatásból. Ilyen a pártoló tagdíj, a vándorgyűlések rendezőinek a részvételi díjak feletti kiadása, vagy az október 6-án Rátóton megtartott rendezvény költsége, amit a Szombathelyi Erdészeti Zrt. vállalt. De tulajdonképpen MFB-vállalás a szakképzési támogatás, az ERTI működéséhez nyújtott anyagi segítség is. Példának említhetem „A Mi Erdőnk” című lap költségéhez való hozzájárulást is, mert nagyon fontos összerendészeti cél a laikus erdőjárók tájékoztatása.

– *Végezetül engedje meg, hogy szóba hozzam egyesületünk székházának helyzetét.*

– *Zambó Péter* elnök úr tájékoztatott székházuk történetéről, de nem szeretnék hamis illúziókat táplálni. Az ország mai helyzetében egy minisztérium „kiklakoltatása” nem reális elvárás.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

Pápai Gábor

Megjelent a Tilia 16. kötete

A Nyugat-magyarországi Egyetem Növényzeti és Természetvédelmi Intézetének periodikája, a Tilia 16. kötete jelent meg a közelmúltban. A kötet egyetlen monográfiát tartalmaz, amelyet „A Soproni-hegység erdeinek történeti, növényföldrajzi és cönológiai vizsgálata” címmel *Szomorad Ferenc* erdőmérnök állított össze. Joggal fölmerülhet a kérdés, hogy a korábbi kutatók, elsősorban *Csapody István* munkássága után lehet-e valami újat nyújtani ezen a téren. A kötetet tanulmányozva a válasz egyértelműen igen, a szerző új megközelítésben, több szempontú elemzésekkel tárgyalja a hegység erdeit. Lényeges kiemelni azt is, hogy amíg a korábbi kutatók kényszerűen megálltak az országhatárnál, addig *Szomorad Ferenc* a Soproni-hegység teljes területét (az osztrák rész kétszer akkora, mint a magyar) elemezte, tehát a teljes természetföldrajzi egységet. Részletesen tárgyalja az erdőterület változását, a fafajösszetétel módosulását az okok feltárásával együtt, s állást foglal beható elemzések után néhány fafaj (lucfenyő, jegenyefenyő, vörösfenyő, erdeifenyő, feketefenyő, sze-

lídgesztenye) őshonosságát illetően is. *Csapody István* korábbi, állandósított mintaterületei lehetőséget adtak a gyepszintváltozások mértékének és okainak vizsgálatára is. A kötet java részét az erdőtársulások részletes bemutatása teszi ki, ahol a szerző a hagyományos cönológiai szemlélet mellett új megközelítésben is bemutatja azokat. A tanulmányt térkép- és CD-melléklet egészíti ki. A szerző a kötetet *Csapody István* emlékének ajánlotta.

Dr. Bartha Dénes

Honlapjaink:

www.oee.hu

www.erdesztelapok.hu

www.forestpress.hu

www.erdo.hu

www.mgszh.gov.hu